

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 26C/73/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210434
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Alžbeta Strajňáková PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2022:8119210434.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II sudkyňou JUDr. Mgr. Alžbetou Strajňákovou, PhD. v právnej veci žalobkyne: T. G. E., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom D. K. Y. XXXX/XX, G., zastúpenej: JUDr. Dušan Remeta, advokát, so sídlom Masarykova 2, Prešov, IČO: 42 039 720, proti žalovanému: I. G., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom S. C.za XXXX/X, J., zastúpenému: Mgr. et Mgr. Natália Bucková, advokátka, so sídlom Školská 852/16, Drahovce, IČO: 43 767 575, o určenie splatnosti dlhu, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že splatnosť dlhu žalovaného vo výške 8.962,36 Eur z titulu nezaplatenej zmluvy o pôžičke zo dňa 05.01.2008 je do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamietá.

III. Žalobkyni sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov dňa 06.06.2019, postúpenou tunajšiemu súdu dňa 28.10.2019, sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala určenia splatnosti dlhu žalovaného vo výške 9.000 Eur z titulu nezaplatenej zmluvy o pôžičke zo dňa 05.01.2008. Žalobu odôvodnila tým, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 05.01.2008 požičala žalobkyňa pred uzavretím manželstva žalovanému sumu vo výške 270.000 Sk. Strany sporu boli neskôr manželmi (od 12.01.2008 do 11.04.2012) a v súčasnosti sú rozvedení. Žalovaný sa v uznaní dlhu zaviazal predmetnú sumu žalobkyni vrátiť najneskôr do 31.12.2013. Žalovaný svoj záväzok písomne uznal čo do dôvodu a výšky prostredníctvom čestného prehlásenia zo dňa 23.02.2012 spísaného na notárskom úrade. Žalobkyňa podala na Okresnom súde Prešov žalobu na plnenie, ktorou na podklade vyššie uvedených skutočností žiadala od žalovaného uhradenie sumy 9.000 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne z tejto sumy od 01.01.2014 do zaplatenia. Žalovaný sa bránil proti tejto žalobe tým, že žiadnu pôžičku od žalobkyne neprevzal a ak áno, je jej nárok premlčaný, lebo nebola určená splatnosť pôžičky. O tejto právnej veci bolo vykonané súdne konania s rozsiahlym dokazovaním na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 17Co/173/2016. V merite tejto veci bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015-300 zo dňa 31.01.2019 na podklade právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení sp. zn. 17Co/173/2016-193 zo dňa 16.11.2017, ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá pre predčasnosť (teda nie pre hmotnoprávne námietky a argumenty prezentované žalovaným).

2. Žalobkyňa v žalobe poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015-300 zo dňa 31.01.2019 uvádzajúc nasledovné: Krajský súd v odôvodnení mimo iného uviedol, že čestné prehlásenie zo dňa 23.02.2012 je možné, tak ako to posúdil prvoinštančný súd, vyhodnotiť ako uznávací prejav

podľa § 558 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého žalovaný týmto uznávacím prejavom uznal písomne, že svoj dlh zaplatí žalobkyňi. V tomto uznávacom prejave je jednoznačne konštatovaný dlh čo do dôvodu (pôžička pred uzavretím manželstva) aj čo do výšky (9.000 Eur). Samotná splatnosť pôžičky, resp. dlhu, ktorý mal mať žalovaný voči žalobkyňi, nebol prvoinštančným súdom ustálený správne, keď prvoinštančný súd bez ďalšieho konštatoval, že splatnosť celej pôžičky nastala 31.12.2013, do ktorej doby sa žalovaný tento dlh zaviazal zaplatiť v čestnom prehlásení zo dňa 23.02.2012. Uznávacím prejavom však nie je možné meniť pôvodný záväzok (zmluvu o pôžičke). Z uvedeného je zrejmé, že čas plnenia pôžičky bol daný na vôli žalovaného ako dlžníka, a preto žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáha jej vrátenia, je predčasná. V súlade s ustanovením § 564 Občianskeho zákonníka sa žalobkyňa najprv musí domôcť určenia splatnosti pôžičky žalovaného voči nej a až následne sa môže domáhať jej vrátenia. V danom prípade nie je na mieste ani tvrdenie žalovaného o premlčaní prípadného nároku žalobkyne na vrátenie pôžičky voči nemu. Ak bol čas plnenia dlhu ponechaný na vôľu dlžníka, premlčacia doba nezačne plynúť. Ak by veriteľ navrhol, aby čas plnenia určil súd a rozhodnutím súdu by bola určená lehota splatnosti, dňom nasledujúcim po jej uplynutí začne plynúť premlčacia doba. Samotné právo veriteľa navrhnúť, aby súd určil čas plnenia dlhu, premlčaniu nepodlieha (R 28/1984, R 11/1988). Keďže žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáhala vrátenia pôžičky poskytnutej žalovanému ešte pred určením lehoty splatnosti, súd žalobu ako predčasnú zamietol.

3. Žalobkyňa tiež v žalobe uviedla, že v samostatnom dlhotrvajúcom súdnom konaní (na základe rozsiahleho dokazovania), ktoré je vo veci samej právoplatne skončené, bolo tak súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom konštatované, že splatnosť pôžičky žalobkyne poskytnutej žalovanému bola ponechaná na vôli dlžníka, preto žalobkyňi neostala iná možnosť, keďže žalovaný jej doposiaľ z tohto titulu nič neuhradil, podať túto žalobu o určenie splatnosti dlhu žalovaného, ktorý tento písomne uznal dňa 23.02.2012 čo do dôvodu aj výšky. Žalovaný začal vykonávať podnikateľskú činnosť ako živnostník s dosahovaním príjmu od 05.05.2011. Žalobkyňa žiadala žalovaného, aby začal pôžičku splácať už v roku 2010 a 2011, teda potom, ako sa naplnila dohodnutá podmienka "dobrého zamestnania, stabilného príjmu", neskôr aj počas a po rozvodovom konaní. Žalovaný nič neplnil ani v priebehu predchádzajúceho súdneho konania, hoci mal príjem a bol zamestnaný. Vzhľadom na skutočnosť, že od poskytnutia pôžičky ku dňu podania žaloby uplynula doba takmer 11,5 roka, je podľa žalobkyne celkom primerané žiadať určenie splatnosti v trojdňovej lehote od právoplatnosti rozhodnutia. S poukazom na uvedené žalobkyňa žiadala, aby súd určil, že splatnosť dlhu žalovaného vo výške 9.000 Eur z titulu nezaplatenej zmluvy o pôžičke zo dňa 05.01.2008 je do 3 kalendárnych dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby súd priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 08.10.2019, v ktorom uviedol, že žalobkyňa žiadnu pôžičku žalovanému neposkytla a čestné prehlásenie podpísal žalovaný pod veľkým psychickým nátlakom, pričom vôbec nerozumel tomu, že podpisuje uznanie dlhu z titulu pôžičky, ktoré nikdy nedostal. Žalovaný poprel tvrdenia, že mu bola pôžička poskytnutá. Žalobkyňa vedie na Okresnom súde Prešov pod č. 25C/86/2015 konanie o zaplatenie 9.000 Eur, kde bola žaloba zamietnutá, avšak o odvolaní žalobkyne proti trovám nebolo rozhodnuté. Vec nie je právoplatne skončená, preto je podaná žaloba predčasná. Žalovaný nesúhlasí s názorom, že v merite tejto veci bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015-300 zo dňa 31.01.2019, ako tvrdí žalobkyňa. V tejto veci bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby o zaplatenie 9.000 Eur a iba tento výrok je v zmysle § 228 Civilného sporového poriadku záväzný pre strany. Záväzné nie sú dôvody rozhodnutia a s dôvodmi uvedenými v rozsudku sp. zn. 25C/86/2015-300 nesúhlasíme, pretože nezodpovedajú vykonaným dôkazom a prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil, ako bola dohodnutá splatnosť, resp. že bola ponechaná na vôli žalovaného. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že splatnosť nebola dohodnutá. Žalovaný preto navrhol, aby bol pripojený spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015 a z toho spisu boli oboznámené všetky dôkazy vykonané v tomto konaní a aby boli vypočítané strany konania. Po príslušnom konaní žalovaný navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania.

5. Žalobkyňa v replike doručenej súdu dňa 21.11.2019 uviedla, že vyjadrenie žalovaného je nedôvodné a zavádzajúce. Predovšetkým je tu zmätočná a vzájomne sa vylučujúca obrana žalovaného, že vôbec pôžičku od žalobkyne neprijal, pričom zároveň tvrdí, že si jej splatnosť so žalobkyňou nedohodol. Teda buď pôžičku nedostal a v takom prípade nemôže ani len tvrdiť okolnosti o jej splatnosti alebo pôžičku dostal a potom síce môže tvrdiť okolnosti ohľadne splatnosti, no bolo preukázané, že splatnosť pôžičky bola ponechaná na vôli žalovaného. Takúto obranu používal žalovaný aj v konaní 25C/86/2015 a dokazuje to, že minimálne v časti neuvádza pravdivé tvrdenia. Rovnako máťúco vyznieva argumentácia

žalovaného, že dôvody rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 25C/86/2015 zo dňa 31.01.2019, ktorý vychádza z rozsiahleho vykonaného dokazovania, nie sú záväzné a nesúhlasí s nimi, pričom jediným hmotnoprávnym dôvodom pre zamietnutie žaloby bola práve jej predčasnosť, keďže splatnosť bola ponechaná na vôľu žalovaného, teda žalobkyňa musela najprv žalovať o určenie splatnosti a až následne (po určení splatnosti dlhu) sa bude môcť domáhať od žalovaného plnenia z tohto právneho dôvodu. Zároveň ale žalovaný žiada oboznámiť dôkazy zo spisu Okresného súdu Prešov č. k. 25C/86/2015, ktorý je podkladom rozsudku. Neobstojí ani námietka o predčasnosti žaloby. Predovšetkým žaloba na plnenie nevyučuje podanie žaloby o určenie splatnosti pôžičky, keďže nejde o rovnaký uplatnený nárok, preto tu nemôže vzniknúť ani prekážka litis pendencie, či res judicata. Tiež je potrebné uviesť, že žalobkyňa svojím odvolaním v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015 napadla len výrok (II.) o náhrade trov konania, nie výrok (I.) o zamietnutí žaloby, teda v tejto časti (merite veci) je konanie právoplatne skončené, čo právny zástupca žalovaného nepochybne vie a napriek tomu používa takúto zavádzajúcu argumentáciu. V súčasnosti tak prebieha odvolacie konanie iba o odvolaní proti výroku o trovách konania, preto v zmysle ustanovenia § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku právoplatnosť ostatných výrokov nie je podaním odvolania proti výroku o trovách konania dotknutá. Práve vzhľadom na túto okolnosť žalobkyňa uviedla, že podľa jej názoru bola otázka splatnosti pôžičky už náležite skúmaná a právoplatne rozhodnutá v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015, a preto na tieto zavádzajúce zistenia a závery v plnom rozsahu poukazuje. Rozsiahlo vykonaným dokazovaním v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod č. k. 25C/86/2015 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Prešove pod č. k. 17Co/173/2016 boli prijaté skutkové a právne závery, že žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku vo výške 9.000 Eur, čo tento aj písomne uznal, splatnosť poskytnutej pôžičky bola ponechaná na vôľu žalovaného, lebo ani uznanie dlhu nemôže zmeniť pôvodnú dohodu o splatnosti záväzku a žalobkyňa je povinná (pred podaním žaloby o plnenie) najprv podať žalobu o určenie splatnosti poskytnutej pôžičky, ktoré právo sa nepremlčuje.

6. Žalobkyňa v replike zároveň uviedla, že sú celkom irelevantné opakované tvrdenia žalovaného o tom, že mu pôžička poskytnutá nebola, že čestné prehlásenie pred notárom podpisoval pod psychickým tlakom a pod. Žalobkyňa, plniac si svoju zákonnú povinnosť v súlade s právnymi závermi Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove, podala žalobu o určenie splatnosti dlhu voči žalovanému, pričom svoje tvrdenia opiera priamo o dokazovanie, ktoré bolo vykonané v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov a Krajskom súde v Prešove. Vzhľadom na to žalobkyňa súhlasila s pripojením spisu Okresného súdu Prešov pod č. k. 25C/86/2015 tak, ako to navrhol žalovaný a ako to už vo svojej žalobe navrhla aj samotná žalobkyňa. Žalovaným navrhnuté výsluchy sporových strán, ktorí sú nepočujúcimi a bude potrebné zabezpečiť aj tlmočníka z posunkovej reči, pričom žalobkyňa, ktorá je na rodičovskej dovolenke, sa stará o dve mal. deti, ako aj s prihliadnutím na vzdialenosť miesta bydliska žalobkyne a konajúceho súdu v spojení so značnými cestovnými výdavkami, sú podľa názoru žalobkyne nadbytočné, pretože obaja už boli v konaní sp. zn. 25C/86/2015 opakovane vypočutí a mali možnosť sa aj inak písomne alebo na pojednávaní ústne vyjadriť ku podstatnej okolnosti - dohoda o splatnosti dlhu (žalovaný začne splácať potom ako si nájde dobré zamestnanie, resp. keď začne pracovať). Z tohto dôvodu navrhla žalobkyňa zamietnuť návrhy žalovaného na dokazovanie výsluchom sporových strán. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobkyňa trvala na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhla, aby jej súd po vykonanom dokazovaní vyhovel a zaviazal žalovaného ku náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 20.12.2019 uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobkyne o nedôvodnosti a zavádzajúcom vyjadrení. Naopak, vyjadrenia v replike sú zavádzajúce a zmätočné, pretože zamieňa konanie o zaplatenie s konaním o určení splatnosti. Obrana žalovaného nie je ani zmätočná, ani sa vzájomne vylučujúca, pretože žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe nikde netvrdí, že si splatnosť so žalobkyňou dohodol alebo nedohodol. Žalovaný to popiera a tvrdil aj v minulosti, že pôžička mu nebola poskytnutá. Žalobkyňa sa môže domáhať určenia splatnosti dlhu, avšak je to iné konanie, ako bolo konanie o zaplatenie na Okresnom súde Prešov, sp. zn. 25C/86/2015. Iba výrok tohto konania je v zmysle § 228 ods. 1 Civilného sporového poriadku záväzný pre strany. Súd konajúci o žalobe o určenie splatnosti rozhodne po príslušnom konaní v zmysle Civilného sporového poriadku na základe dôkazov, ktoré budú vykonané v tomto konaní. Z toho dôvodu nemôžu byť dôvody rozsudku sp. zn. 25C/86/2015 pre tento súd záväzné. Prezentovaný názor žalobkyne je zavádzajúci, pretože v žiadnom prípade nemohlo byť a ani nebolo v konaní 25C/86/2015 právoplatne rozhodnuté o splatnosti pôžičky. V takom prípade by nebolo potrebné terajšie konanie, ktoré žalobkyňa vedie ako konanie o určenie splatnosti dlhu. Žalovaný navrhol, vzhľadom na zásadu bezprostrednosti, priamosti a

verejnosti, ako aj princípu voľného hodnotenia dôkazov, aby súd v konaní vypočul strany a následne aj R. G. a S. Š.. Žalovaný preto nesúhlasil s tým, aby bolo rozhodované iba na základe spisu Okresného súdu Prešov 25C/86/2015, pretože by to odporovalo vyššie uvedeným princípom konania, na ktorých je civilné sporové konanie postavené.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 19.03.2020 poukázal na to, že Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 25C/86/2015 po zamietnutí pre predčasnosť ďalej neskúmal hmotnoprávne námietky a argumenty žalovaného. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, ktorá vystupuje do popredia pri určení splatnosti pôžičky, ak by existovala, a to, na aký dátum určiť splatnosť pôžičky, ktorá bola požičaná v roku 2008, konkrétne 05.01.2008. Žalobkyňa mala počas konania 25C/86/2015 množstvo príležitostí podať určenie splatnosti pôžičky. Okrem toho, už na pojednávaní dňa 12.10.2015 žalobkyňa uviedla, že žalovaný jej pri dohode povedal, kedy jej budú predmetné peniaze vrátené, že má dobré zamestnanie, že postupne bude túto pôžičku splácať. V predmetnej zápisnici o pojednávaní zo dňa 12.10.2015 je to vyjadrené nasledovne: "Preto som ho vo februári 2012 požiadala, aby podpísal prehlásenie u notára, ktoré aj podpísal." Na ďalšiu otázku súdu, ako sa dohodli, že predmetné peniaze bude splácať, žalobkyňa uviedla: "Žalovaný povedal, že má dobré zamestnanie, že postupne bude túto pôžičku splácať. Vedel, že ju má splatiť, avšak doteraz nič nezaplátil." Samotná žalobkyňa v žalobe uvádza, že žalovaný začal vykonávať podnikateľskú činnosť ako živnostník s dosahovaním príjmu od 05.05.2011. Žalobkyňa, najmä na podnet jej matky a starej matky, žiadala žalovaného, aby začal splácať pôžičku už v roku 2010 a 2011, teda potom, ako sa naplnila podmienka "dobrého zamestnania, stabilného príjmu", neskôr aj počas a po rozvodovom konaní. Tu je zrejmé, že žalobkyňa chcela dosiahnuť splatnosť pôžičky dokonca skôr, a to v roku 2010. Prešlo celých 9 rokov do podania žaloby o určenie splatnosti pôžičky od momentu, kedy sa začala dožadovať svojho nároku a mohla počas celej tejto doby podať žalobu na určenie splatnosti pôžičky. V súlade s dobrými mravmi sa javí, že určenie splatnosti pôžičky by malo prichádzať do okamihu, kedy sa začala žalobkyňa dožadovať zaplatenia pôžičky a najneskôr do okamihu spísania čestného prehlásenia. Už dňa 23.02.2012 by boli, ak by existovala, splnené podmienky na určenie splatnosti pôžičky. Žalobkyňa sa v tej dobe dožadovala splatnosti pôžičky v súlade s dohodou o tom, že žalovaný splatí pôžičku vtedy, keď bude mať dobré zamestnanie. U žalovaného takéto podmienky naplnené boli, a ak by bola pôžička poskytnutá, mala by vtedy nastať jej splatnosť. Neskoršie určenie splatnosti pôžičky by neprijateľným spôsobom zvýhodnilo veriteľa. Tento mohol roky požiadať o určenie splatnosti pôžičky, najmä už v roku 2010, neskôr 2011 a 2012, kedy boli naplnené podmienky. To, že súd v rozsudku uviedol, že čas plnenia pôžičky bol daný na vôľu žalovaného ako dlžníka, a preto žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáha jej vrátenia, je predčasná a že v súlade s § 564 Občianskeho zákonníka sa žalobkyňa najprv musí domôcť určenia splatnosti pôžičky žalovaného voči nej a až následne sa môže domáhať jej vrátenia, je síce vyjadrený právny názor, ale neznamená to, že súd bol povinný ho poskytnúť a nemala ho v rámci zásady "neznalosť zákona neospravedlňuje" poznať aj žalobkyňa. Preto žalovaný namietať súdu také určenie splatnosti žaloby, ktoré by sa vzdialilo od uvedeného dátumu spísania čestného prehlásenia zo dňa 23.02.2012. Podľa názoru žalovaného pôžička splatná v tomto termíne alebo aj v krátkom termíne po ňom, je premlčaná. To, že medzičasom od splatnosti pôžičky uplynula už premlčacia doba je na ťarchu žalobkyne, ktorá nekonala včas a nenárokovala si určenie splatnosti pôžičky skôr. Žalovaný mal za to, že samotný súd nemôže určiť splatnosť pôžičky neprimerane dlho po jej vzniku. Pôžička vznikla 05.01.2008, čiže od poskytnutia pôžičky uplynula doba 12 rokov, je namieste žalobu zamietnuť. Súdne konanie, v ktorom z vôľe žalovanej prebiehal zbytočný spor o zaplatenie pôžičky, ktorá ešte nebola splatná, nemôže byť prekážkou určenia splatnosti pôžičky v primeranej lehote po jej vzniku. Žalovaný dodal, že z vykonaných dôkazov konania 25C/86/2015 vyplýva, že splatnosť nebola dohodnutá. Je preto potrebné aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. V zmysle ustálenej judikatúry mohol tak veriteľ - žalobkyňa urobiť už po prvom dni po vzniku dlhu, ak by dlh vznikol - tvrdený žalobkyňou a datovaný deň vzniku dlhu na 05.01.2008. Teda od 06.01.2008, ak by bola pôžička poskytnutá, začína plynúť premlčacia doba pôžičky.

9. Zároveň žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 19.03.2020 opäť dôrazne namietať, že pôžička mu bola poskytnutá. Žalovaný bol donútený žalobkyňou k spísaniu čestného prehlásenia. Tieto peniaze mu žalobkyňou nikdy odovzdané neboli. V spise 25C/85/2016 nebolo nikdy preukázané odovzdanie finančnej čiastky žalovanému. Pôžička je reálny kontrakt, a tak ani čestné prehlásenie, v ktorom mal uznať dlh žalovaný nestačí na to, aby pôžička vznikla. Ani jeden svedok nepotvrdil, že peniaze boli odovzdané žalovanému, že bol pri tom a videl tento úkon. Ďalej existuje už len tvrdenie žalobkyne o odovzdaní peňazí žalovanému. Žalovaný namietať aj svoju schopnosť chápať uzatvárané

právne úkony. Žalobkyňa poukazovala v konaní 25C/86/2015 na skutočnosť, že uzatváral aj iné zmluvy. Takéto zmluvy, či už s bankovými alebo nebankovými subjektami nie sú štandardnými typmi zmlúv, ktoré sa pripomienkujú a až následne uzatvárajú. Sú to všetko tzv. adhézne zmluvy, kedy je človeku pri uzatváraní predložená zmluva a ako takú ju každá osoba aj podpíše. Nie je možné meniť ich obsah, človek si ich nemusí a veľa krát v skutočnosti ani nečíta a podpisujú sa bezo zmeny. Preto hodnotiť schopnosť človeka uzatvárať a chápať právne úkony na základe formulárovo predtlačенých zmlúv, kde po predložení občianskeho preukazu a prípadných ďalších dokumentov prichádza k uzatvoreniu právneho úkonu, nie je namieste. Žalovaný nechápal, čo znamená, ak "podpíše niečo" u notára, chcel sa zbaviť otravovania zo strany manželky a myslel si, že tým to vyrieši. Rozmýšľal nad tým v ľudských intenciách, nechápal zmysel a dosah takto napísaného dokumentu a jeho obsahu. To, že ho diktoval pracovníčke notárskeho úradu, jednoducho len prerozprával, svedčí o jeho schopnosti prekladať zo znakovkej reči do bežnej reči, nevytvára to však o schopnosti pochopiť význam daného právneho úkonu.

10. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s nasledovnými listinnými dôkazmi: rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015-300 zo dňa 31.01.2019, čestné prehlásenie žalovaného zo dňa 23.02.2012, výpis zo živnostenského registra žalovaného ku dňu 05.06.2019, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/173/2016-193 zo dňa 16.11.2017, vyhlásenie p. Emílie Psotovej bez dátumu (čl. 127 súdneho spisu), rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015-159 zo dňa 05.05.2016 doplniaci rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015-176 zo dňa 30.06.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/95/2019-402 zo dňa 28.05.2020, zápisnica o pojednávaní na Okresnom súde Prešov sp. zn. 25C/86/2015-55 zo dňa 12.10.2015, zápisnica o výsluchu sp. zn. 27Cd/1/2016-7 spísaná na Okresnom súde Trenčín dňa 09.02.2016, zápisnica o výsluchu svedkyne na mieste samom sp. zn. 25C/86/2015-145 zo dňa 01.03.2016, lekársky posudok ÚPSVaR č. spisu 2018/162653 zo dňa 21.11.2018, rozhodnutie ÚPSVaR č. BA3/OPPNKŤZP/PČ zo dňa 16.11.2018, rozsudok Najvyššieho súdu slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/1375/2015 zo dňa 23.08.2017, e-mail zo dňa 25.08.2021 od žalovaného adresovaný právnenému zástupcovi žalovaného, e-mail zo dňa 24.08.2021 predchádzajúceho právneho zástupcu žalovaného adresovaný žalovanému, úmrtný list S. Š.. Súd zároveň pripojil súdny spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 25C/86/2015, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplataenia istiny 9.000 Eur s príslušenstvom. Zároveň súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného a žalobkyne. Súd nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov R. G. (matky žalovaného) a S. Š. (starej matky žalobkyne), ktorých výsluch navrhol žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 20.12.2019, a to z dôvodu, že na návrhu na vykonanie dokazovania vo vzťahu k R. G. žalovaný netrval (ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 11.08.2020, str. 3); vo vzťahu k S. Š. výsluch už nebolo možné uskutočniť, nakoľko táto dňa 01.01.2022 zomrela.

11. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav: strany sporu boli manželmi, a to od 12.01.2008 do 11.04.2012. Pred rozvodom manželstva, dňa 23.02.2012, žalovaný na Notárskom úrade JUDr. Vladimíra Čuchtú, notára so sídlom v Prešove, podpísal čestné prehlásenie, v ktorom prehlásil, že ešte pred vstupom do manželstva, dňa 05.01.2008, mu jeho manželka (žalobkyňa) požičala sumu 9.000 Eur, s tým, že uvedenú sumu vráti do konca roka 2013; zároveň žalovaný prehlásil, že k dnešnému dňu vyššie uvedenú pôžičku nesplátil, a to ani sčasti a zaviazal sa, že pôžičku vo výške 9.000 Eur splatí do konca roka 2013, t.j. do 31.12.2013. Žalobkyňa podala dňa 04.03.2015 na Okresnom súde Prešov žalobu na plnenie, ktorou žiadala od žalovaného zaplataenia sumy 9.000 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne z tejto sumy od 01.01.2014 do zaplataenia; konanie bolo vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 25C/86/2015-300 zo dňa 31.01.2019, na základe právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/173/2016-193 zo dňa 16.11.2017, žalobu žalobkyne zamietol konštatujúc, že čas plnenia pôžičky bol daný na vôli žalovaného ako dlžníka, a preto žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáha jej vrátenia, je predčasná. V súlade s ustanovením § 564 Občianskeho zákonníka sa žalobkyňa najprv musí domôcť určenia splatnosti pôžičky žalovaného voči nej a až následne sa môže domáhať jej vrátenia.

12. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len "Občiansky zákonník"), zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

13. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka, splnením dlh zanikne.

14. Podľa § 559 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlh musí byť splnený riadne a včas.

15. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

16. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

17. Podľa § 564 Občianskeho zákonníka, ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, určí ho na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

18. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že žaloba je v prevažujúcej časti dôvodná. Žalobkyňa v podanej žalobe uviedla, že žalovanému pred uzavretím manželstva dňa 05.01.2008 požičala sumu vo výške 270.000 Sk. Žalobou však zároveň žiadala, aby súd určil splatnosť dlhu žalovaného z titulu tejto zmluvy o pôžičke vo výške 9.000 Eur, čo odôvodnila tým, že pri spisovaní čestného prehlásenia už prepočítala slovenské koruny na eurá, ktorými sa už v čase spísania prehlásenia platilo, a to v prepočte 1:30, keďže vedela, že vrátenie pôžičky v slovenských korunách už nie je možné. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže aj podľa vyjadrenia samotnej žalobkyne žalobkyňa požičala žalovanému sumu 270.000 Sk, čo po prepočte na riadny konverzný kurz (1 Euro = 30,126 Sk) predstavuje sumu 8.962,36 Eur, súd určil splatnosť dlhu žalovaného z titulu zmluvy o pôžičke vo výške 8.962,36 Eur a nie vo výške 9.000 Eur, ako sa domáhala žalobkyňa. V časti prevyšujúcej sumu 8.962,36 Eur teda súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd mal za to, že rozdiel v poskytnutej sume a tým, čo bolo uvedené v čestnom prehlásení, bol spôsobený uvedením nesprávneho konverzného kurzu stranami sporu pri spísaní čestného prehlásenia. Vzhľadom na uvedené súd samotnému rozdielu neprípisoval zásadnejší význam.

19. Vo vzťahu k samotnému určeniu splatnosti dlhu žalovaného z titulu nezaplatennej zmluvy o pôžičke súd skúmal, či medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, či je táto zmluva platná, či žalovaný z predmetnej pôžičky zaplatil žalobkyni nejakú sumu a či, resp. akým spôsobom bola medzi stranami dohodnutá prípadná splatnosť tejto pôžičky. Žalobkyňa tvrdila, že žalovanému dňa 05.01.2008 požičala sumu 270.000 Sk. Svoje tvrdenia oprela predovšetkým o čestné prehlásenie, ktoré žalovaný podpísal na Notárskom úrade JUDr. Vladimíra Čuchtú, notára so sídlom v Prešove, dňa 23.02.2012, a v ktorom žalovaný prehlásil, že dňa 05.01.2008 mu žalobkyňa požičala sumu 9.000 Eur s tým, že uvedenú sumu vráti; zároveň žalovaný prehlásil, že k dnešnému dňu (t.j. ku dňu 05.01.2008) vyššie uvedenú pôžičku nesplatil, a to ani sčasti. Súd uvedené čestné prehlásenie považoval za rozhodujúci dôkaz pre prijatie záveru, že medzi stranami sporu existovala zmluva o pôžičke. Podľa názoru súdu žalovaný dostatočne vierohodne nevysvetlil, z akého dôvodu dané čestné prehlásenie podpísal, ak podľa jeho tvrdenia mu uvedené peňažné prostriedky neboli zo strany žalobkyne poskytnuté. Tvrdenie žalovaného, že čestné prehlásenie poriadne nečítal, prípadne, že ako nepočujúci človek nerozumel jeho obsahu, považoval súd za účelové, zavádzajúce a nepravdivé. Súd poukazuje na to, že uvedené čestné prehlásenie obsahuje tri vety, ktoré sú formulované jednoduchým, dostatočne zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom.

20. Čo sa týka podmienok, za akých došlo k podpisu predmetného čestného prehlásenia zo strany žalovaného, z vykonaného dokazovania (najmä z výsluchu samotného žalovaného vykonaného na pojednávaní dňa 12.10.2021) vyplynulo, že žalobkyňa posunkovala slová, ktoré potom sám žalovaný preložil z posunkovej reči priamo pracovníkovi notárskeho úradu. S ohľadom na uvedené mal súd za to, že nie je pravdou, že by žalovaný nemal vedomosť o obsahu čestného prehlásenia, resp. že by nevedel, čo podpisuje, keďže sám diktoval pracovníkovi notárskeho úradu znenie tohto prehlásenia. Opätovne súd poukazuje na to, že obsah čestného prehlásenia je úplne jasný a zrozumiteľný.

21. Čo sa týka námietky žalovaného, že ako nepočujúci človek nerozumel obsahu čestného prehlásenia, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný pracoval v Prešove a neskôr v Bratislave. Dokázal teda samostatne podpísať pracovné zmluvy a pochopiť podmienky v nich. Taktiež žalovaný potvrdil,

že mal minimálne tri záväzky, a to v Tatra banke, OTP banke a Poštovej banke. Žalovaný bol teda schopný bez pomoci a tlmočenia uzatvárať aj iné právne úkony, tieto právne úkony bežne samostatne aj uzatváral, pričom všetky tieto zmluvy žalovaný vedel pochopiť a súhlasil s nimi. Žalovaný je dospelý, samostatne konajúci, jeho spôsobilosť na právne úkony nebola obmedzená. S ohľadom na uvedené námietku žalovaného, že nerozumel jednoducho a jednoznačne koncipovanému prehláseniu, že mu žalobkyňa požičala peňažné prostriedky (žalovaný potvrdil, že konštrukt pôžičky mu je známy) s tým, že uvedenú sumu vráti, nepovažoval súd za dôvodnú.

22. Za nedôvodnú súd považoval i námietku žalovaného, že pred, resp. pri podpise čestného prehlásenia bol na neho zo strany žalobkyne vyvíjaný nátlak, resp. že tento dokument podpísal po niekoľkonásobnom nútení od jeho manželky. Žalovaný síce tvrdil, že pri, resp. najmä pred podpisovaním čestného prehlásenia bol na žalovaného vyvíjaný nátlak zo strany žalobkyne, a to priamo i nepriamo, tento údajný nátlak však žiadny spôsobom bližšie nekonkretizoval a teda nešpecifikoval, v čom konkrétne údajný nátlak na jeho osobu spočíval. Žalovaného vyjadrenie o tom, že chcel mať od manželky pokoj, preto na jej naliehanie dokument podpísal (ako vyplýva z výsluchu žalovaného vykonaného na pojednávaní dňa 12.10.2021), nemožno podľa názoru súdu považovať za nátlak. Za nátlak podľa názoru súdu bez ďalšieho nemožno považovať ani to, ak žalobkyňa požiadala žalovaného, aby prišiel na notársky úrad za účelom spísania čestného prehlásenia, a teda potvrdenia existencie zmluvy o pôžičke.

23. V tejto súvislosti mal súd za to, že žalovaný nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil, že by žalobkyňa na žalovaného vyvíjala nejaký konkrétny fyzický alebo psychický nátlak, že by sa mu žalobkyňa nejakým konkrétnym spôsobom vyhrážala, pôsobila nátlakovo, resp. v čom konkrétne mala táto vyhrážka, prípadne nátlak spočívať a teda takýto neurčitý a bližšie nekonkretizovaný nátlak nie je podľa názoru súdu ako taký spôsobilý mať za následok neplatnosť čestného prehlásenia ako jednostranného právneho úkonu žalovaného z dôvodu, že žalovaný tento úkon neurobil slobodne a vážne. Zároveň súdu poukazuje na to, že žalovaný navštívil notársky úrad v čase, kedy so žalobkyňou už nežil v spoločnej domácnosti, v čase, keď boli v rozvodovom konaní, teda žalovaný len písomne potvrdil to, že žalobkyňa mu poskytla finančné prostriedky a on ich má vrátiť. U žalovaného bola vôľa prejavovaná jasne a zrozumiteľne a podľa súdu bola prejavom vedomosti žalovaného o svojom záväzku voči žalobkyňi. Súd nevidel žiadny dôvod, prečo by mala žalobkyňa nútiť žalovaného na spísanie predmetného čestného prehlásenia a prečo by žalovaný toto čestné prehlásenie dobrovoľne pred notárom podpísal, ak by žiadny záväzok vo vzťahu k žalobkyňi nemal. Akýkoľvek konkrétny nátlak na žalovaného súd nemal za preukázaný ani zo strany iných osôb, či už sa malo údajne jednať o matku alebo starú matku žalobkyne.

24. Na základe vyššie uvedeného dospel súd k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke vo výške 270.000 Sk, táto ústne uzatvorená zmluva (ktorej existenciu žalovaný neskôr písomne uznal čestným prehlásením podpísaným pred notárom) je platná, pričom žalovaný doposiaľ predmetnú pôžičku nevrátil, a to ani sčasti. Súd mal za preukázané, že žalobkyňa predmetné peňažné prostriedky získala pre žalovaného od svojej matky vo výške 150.000 Sk a od svojej starej matky vo výške 120.000 Sk, čo žalobkyňa opakovane potvrdila, či už v predchádzajúcom konaní o zaplatenie vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015, ako aj v tomto konaní o určení splatnosti dlhu, a to vo svojom výsluchu na pojednávaní dňa 24.02.2022. Ako vyplýva zo zápisnice zo dňa 01.03.2016, stará matka žalobkyne, S. Š., uviedla, že "konkrétny termín splatenia dohodnutý nebol, že peniaze nám vrátia keď budú mať, keďže sme predpokladali, že spolu budú žiť, potom ako som žalovanému požičala peniaze, o pár dní bolo to pred svadbou prišiel a poďakoval sa za požičané peniaze". Súd v tejto súvislosti uvádza, že výsluch S. Š. v tomto konaní už síce nebolo možné uskutočniť, keďže táto medzičasom zomrela, avšak v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015 sa jej výsluch uskutočnil a je zaznamenaný v zápisnici zo dňa 01.03.2016, ktorá je súčasťou tohto spisu ako listinný dôkaz, je stranám známa, pričom strany tento listinný dôkaz nenamietali. Z ďalšieho listinného dôkazu, zápisnice zo dňa 12.10.2015, vyplýva, že žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015 uviedol, že trochu vedel, čo znamená predmetné čestné vyhlásenie a že bude musieť vrátiť sumu 9.000 Eur. Z tejto zápisnice tiež vyplýva, že žalobkyňa na predmetnom pojednávaní rovnako ako na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo v tomto konaní dňa 24.02.2022, potvrdila, že pracovníčka na notárskom úrade vysvetľovala žalovanému, čo toto prehlásenie znamená, tento uviedol, že tomuto rozumie, následne si text prečítali a podpísali. Súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo i v súvislostiach a dospel k záveru, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke vo výške 270.000 Sk medzi stranami došlo, pričom táto zmluva je platná.

25. Súd zároveň poukazuje na to, že obrana žalovaného bola značne zmätočná, keď žalovaný na jednej strane tvrdil, že žiadnu pôžičku od žalobkyne nedostal, ale zároveň poukazuje na to, že pri pôžičke nebol dohodnutý žiadny termín splatnosti. Uvedené vyplýva okrem iného aj z vyjadrenia žalovaného doručeného súdu dňa 08.10.2019, v ktorom žalovaný tvrdí, že s dôvodmi uvedenými v rozsudku sp. zn. 25C/86/2015-300 nesúhlasí, pretože nezodpovedajú vykonaným dôkazom a prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil, ako bola dohodnutá splatnosť, resp. že bola ponechaná na vôli žalovaného. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že splatnosť nebola dohodnutá. S ohľadom na uvedené súd obranu žalovaného o tom, že mu pôžička poskytnutá nebola, vyhodnotil ako účelovú.

26. Pokiaľ ide o splatnosť tejto pôžičky, súd dospel k záveru, že splatnosť pôžičky bola ponechaná na vôli žalovaného ako dlžníka a teda v zmysle § 564 Občianskeho zákonníka je žalobkyňa oprávnená sa domáhať určenia splatnosti tejto pôžičky, keďže žalovaný ju doposiaľ ani do dňa podania žaloby nevrátil. Žalobkyňa vo svojom výsluchu na pojednávaní dňa 24.02.2022 vo vzťahu k spôsobe, akým bola dohodnutá splatnosť pôžičky uviedla, že žalovaný, ak získa nejaké dobré zamestnanie, mal vrátiť peniaze. Obdobne sa žalobkyňa vyjadrovala už v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015, v ktorom uviedla, že so žalovaným bola pre vrátenie pôžičky dohodnutá podmienka "dobrého zamestnania, stabilného príjmu". Ako vyplýva zo zápisnice zo dňa 01.03.2016, aj S. Š. v súvislosti s vrátením pôžičky uviedla, že "peniaze nám vrátia keď budú mať".

27. Z vyššie uvedeného podľa názoru súdu vyplýva, že splatnosť pôžičky bola daná na vôli žalovaného ako dlžníka, predovšetkým s prihliadnutím na jeho finančné možnosti. Dohoda bola v podstate taká, že jej poskytnutú pôžičku vráti po tom, ako si nájde stabilné zamestnanie a začne zarábať. Uvedené nepriamo vyplýva aj z vyjadrenia žalovaného doručeného súdu dňa 19.03.2020, v ktorom žalovaný uviedol, že "už dňa 23.02.2012 by boli, ak by existovala, splnené podmienky na určenie splatnosti pôžičky. Žalobkyňa sa v tej dobe dožadovala splatnosti pôžičky v súlade s dohodou o tom, že žalovaný splatí pôžičku vtedy, keď bude mať dobré zamestnanie." V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že ak bolo dohodnuté, že dlžník zaplatí až bude chcieť alebo môcť (ak bol teda čas splnenia ponechaný na vôľu dlžníka), veriteľ je povinný prijať plnenie, len čo mu ho dlžník ponúkne. Sám však nemôže, a to ani tým, že by požiadal dlžníka o splnenie dlhu, určiť čas splnenia; môže len navrhnúť, aby ho určil súd (porovnaj R 68/1969). Ak sa čas plnenia ponechal na vôľu účastníka, môže sa stať, že splnenie dlhu bude bezdôvodne odkladať. V takom prípade ustanovenie § 564 Občianskeho zákonníka poskytuje veriteľovi potrebnú právnu ochranu a umožňuje mu podať návrh na súd, aby čas splnenia určil svojím rozhodnutím súd.

28. Súd mal v predmetnom prípade za preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku, čo žalovaný aj písomne uznal. Splatnosť poskytnutej pôžičky bola ponechaná na vôli žalovaného, lebo ani uznanie dlhu nemôže zmeniť pôvodnú dohodu zmluvných strán o splatnosti záväzku. V prípade, ak bolo dohodnuté, že dlžník zaplatí až bude môcť, bol čas splnenia ponechaný na vôľu dlžníka. Ak teda žalobkyňa aj žalovaného vyzývala na vrátenie pôžičky, avšak žalovaný ju dobrovoľne neuhradil, žalobkyňa nemohla, a to ani tým, že by žiadala žalovaného o splnenie dlhu, sama určiť čas splnenia; mohla len navrhnúť, aby ho určil súd, čo podaním tejto žaloby aj urobila.

29. V predmetnom prípade mal súd za to, že nárok na určenie splatnosti pôžičky nie je premlčaný tak, ako to tvrdil žalovaný. Ak bol čas splnenia dlhu ponechaný na vôľu dlžníka, premlčacia doba nezačne plynúť, ibaže by veriteľ navrhol, aby čas splnenia určil súd, a rozhodnutím súdu bola určená lehota zročnosti, takže dňom nasledujúcim po jej uplynutí začne plynúť premlčacia doba (porovnaj R 28/1984). Právny názor, že právo veriteľa navrhnúť, aby súd určil čas splnenia dlhu nepodlieha premlčaniu, považuje súd za ustálený (R 11/1988, R 76/1958). Trojročná premlčacia doba teda začína plynúť až nasledujúcim dňom po uplynutí času splatnosti pohľadávky, ktorý určil súd, avšak samotné právo veriteľa navrhnúť, aby súd určil čas plnenia dlhu, premlčaniu nepodlieha. S ohľadom na uvedené súd dospel k záveru, že právo žalobkyne na určenie času plnenia predmetnej pôžičky nie je premlčané.

30. Pri určovaní času splatnosti pohľadávky súd vychádzal z konkrétnych okolností, za ktorých bola zmluva uzavretá, pričom vec posúdil aj z hľadiska jej súladu s dobrými mravmi. Žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku dňa 05.01.2008. Žalobkyňa žiadala žalovaného, aby začal pôžičku splácať už v roku 2010 a 2011, teda potom, ako sa naplnila dohodnutá podmienka "dobrého zamestnania, stabilného príjmu", neskôr aj počas a po rozvodovom konaní. Žalovaný svoj záväzok písomne uznal, avšak žalobkyne dobrovoľne nič neplnil ani v priebehu predchádzajúceho súdneho konania, hoci mal príjem a bol zamestnaný. Vzhľadom na skutočnosť, že od poskytnutia pôžičky uplynula doba 14 rokov, počas

ktorej žalovaný dobrovoľne pôžičku žalobkyni nevrátil, je podľa názoru súdu primerané žiadať určenie splatnosti v trojdňovej lehote od právoplatnosti rozhodnutia, a súd takto určený čas splatnosti pôžičky považuje za súladný s dobrými mravmi. Súd tak po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je v prevažujúcej časti dôvodná.

31. Napokon súd poukazuje aj na to, že k otázke poskytnutia pôžičky, ako aj k otázke splatnosti tejto pôžičky bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a boli prijaté aj právne závery, a to v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25C/86/2015, ako aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove ako odvolacom súde v konaní sp. zn. 17Co/173/2016 a sp. zn. 17Co/95/2019. V predmetnom konaní vedenom na tunajšom súde o určenie splatnosti dlhu dospel súd po vykonanom dokazovaní k rovnakým skutkovým zisteniam a právnym záverom, a od týchto súd nevidel dôvod sa odkloniť. Súd má zároveň za to, že v súlade s princípom právnej istoty je dôvodné, aby na podklade rovnakých tvrdení a dokazovania dospel súd aj v tomto konaní k rovnakým záverom. Od záverov prijatých Okresným súdom Prešov a Krajským súdom v Prešove v predmetných konaniach by bolo podľa názoru súd možné sa odkloniť v prípade, ak by predmetné konania trpeli tak závažnou vadou, pre ktoré by závery prijaté týmito súdmi nebolo možné použiť aj v tomto konaní, resp. v prípade, ak by v konaní o určenie splatnosti dlhu prebiehajúcim na tunajšom súde z vykonaného dokazovania vyplynuli iné skutkové zistenia. Súd však žiadne takéto skutočnosti neidentifikoval. Tunajší súd teda rovnako ako Okresný súd Prešov a Krajský súd v Prešove vo vyššie uvedených konaniach dospel k záveru, že žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku vo výške 270.000 Sk, čo žalovaný aj uznal. Splatnosť poskytnutej pôžičky bola ponechaná na vôľu žalovaného, lebo ani uznanie dlhu nemôže zmeniť pôvodnú dohodu zmluvných strán o splatnosti záväzku. Žalobkyňa je povinná pred podaním žaloby o plnenie najprv podať žalobu o určenie splatnosti pôžičky, ktorej právo veriteľa sa nepremlčuje.

32. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "CSP"), keď úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobkyňa bola v predmetnom konaní úspešná v takmer celom rozsahu (v rozsahu 99,58 %), neúspešná bola v zanedbateľnom rozsahu spôsobenom nesprávnym prepočtom požičanej sumy na menu euro. Z uvedeného dôvodu považoval súd za dôvodné priznať jej náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže žalobkyňu možno považovať za úspešnú v tomto konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní, odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.